

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2006. gada 6. jūlijā*

Apvienotās lietas T-391/03 un T-70/04,

Yves Franchet un **Daniel Byk**, Eiropas Kopienu Komisijas ierēdņi, ar dzīvesvietu Luksemburgā (Luksemburga), ko pārstāv Ž. Vandersandens [*G. Vandersanden*] un L. Levī [*L. Levi*], advokāti,

prasītāji,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv D. Maidani [*D. Maidani*], Ž. F. Paskjē [*J.-F. Pasquier*] un P. Ālto [*P. Aalto*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par lūgumu atcelt Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) un Komisijas lēmumus, ar ko prasītājiem tika atteikta piekļuve dažiem dokumentiem, kuri attiecas uz izmeklēšanu saistībā ar *Eurostat*.

* Tiesvedības valoda — franču.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [*M. Jaeger*], tiesneši V. Tīli [*V. Tiili*] un
O. Cūcs [*O. Czućz*],
sekretārs I. Nacins [*I. Natsinas*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 15. septembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

¹ EKL 255. pants nosaka:

“1. Jebkuram Savienības pilsonim, kā arī jebkurai fiziskai personai, kas dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kam ir juridiskā adrese kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem, ievērojot principus un nosacījumus, ko nosaka saskaņā ar 2. un 3. punktu.

2. Padome saskaņā ar 251. pantā minēto procedūru divos gados pēc Amsterdamas Līguma stāšanās spēkā nosaka vispārējus principus un ierobežojumus, pamatojoties uz sabiedriskām vai privātām interesēm, kas reglamentē minētās tiesības piekļūt dokumentiem.

[..]”

2 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) nosaka principus, nosacījumus un ierobežojumus, kas attiecas uz EKL 255. pantā paredzētajām tiesībām piekļūt šo iestāžu dokumentiem. Šī regula ir piemērojama kopš 2001. gada 3. decembra.

3 Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 1. un 3. punkts nosaka:

“1. Ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, ievērojot šajā regulā noteiktos principus, nosacījumus un ierobežojumus.

[..]

3. Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā.”

4. Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. pantu, kas attiecas uz izņēmumiem no minētajām piekļuves tiesībām:

“[..]

2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

[..]

- tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai,
- pārbaudi, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

6. Ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publisko.

[..”

5 Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 1. punkts paredz, ka “[..] pieteikuma iesniedzējam nav jānorāda tā iesniegšanas iemesli.”

6 Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 1. punkts nosaka:

“Atkārtotus pieteikumus izskata ātri. Iestāde 15 darba dienu laikā pēc tāda pieteikuma reģistrācijas dod atļauju piekļūt pieprasītajam dokumentam un šajā laikā nodrošina to saskaņā ar 10. pantu vai rakstiskā atbildē paskaidro pilnīgā vai daļējā atteikuma iemeslus. Pilnīga vai daļēja atteikuma gadījumā iestāde, ievērojot nosacījumus, kas izklāstīti attiecīgi EK līguma 230. un 195. pantā, informē pieteikuma iesniedzēju par viņam pieejamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, proti, tiesvedības uzsākšanu pret iestādi vai sūdzības iesniegšanu ombudam.”

7 Ar Komisijas 2001. gada 5. decembra Lēmumu 2001/937/EK, EOTK, *Euratom*, ar ko groza [Komisijas] reglamentu (OV L 345, 94. lpp.), tika atcelts Komisijas 1994. gada 8. februāra Lēmums 94/90/EOTK, EK, *Euratom* par publisku piekļuvi Komisijas dokumentiem (OV L 46, 58. lpp.), ar ko attiecībā uz Komisiju tika ieviests Uzvedības kodekss saistībā ar publisku piekļuvi Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 1993, L 340, 41. lpp.; turpmāk tekstā — “Uzvedības kodekss”), ko Padome un Komisija apstiprināja 1993. gada 6. decembrī.

8 Lēmuma 2001/937 pielikuma 3. pants paredz:

“Sākotnējo pieteikumu izskatīšana

[..]

Ģenerāldirektors vai attiecīgā departamenta vadītājs, vai šim nolūkam izraudzītais Ģenerālsekretariāta direktors, vai direktors, kas ir izraudzīts *OLAF* [Eiropas Birojā krāpšanas apkarošanai], ja pieprasījums attiecas uz dokumentiem par *OLAF* aktivitātēm, kas minētas [Komisijas] Lēmuma 1999/352/EK, EOTK, *Euratom* 2. panta 1. un 2. punktā, ar ko izveido *OLAF*, vai šim nolūkam izraudzītais darbinieks informē pieprasītāju par sniegto atbildi uz tā pieprasījumu.

Atbildē, pat daļēji noraidošā, pieprasītāju informē par tā tiesībām piecpadsmit darbdienu laikā no atbildes saņemšanas iesniegt apstiprinājuma pieprasījumu Komisijas ģenerālsekretāram vai *OLAF* direktoram, ja apstiprinājuma pieprasījums attiecas uz [dokumentiem par] *OLAF* aktivitātēm, kas ir izklāstītas Lēmuma 1999/352/EK, EOTK, *Euratom* 2. panta 1. un 2. punktā.”

- 9 Turklāt attiecībā uz apstiprinājuma pieprasījuma izskatīšanu Lēmuma 2001/937 pielikuma 4. pantā ir noteikts, ka:

“Saskaņā ar Komisijas reglamenta 14. pantu tiesības pieņemt lēmumus par apstiprinājuma pieprasījumiem ir deleģētas ģenerālsekretāram. Tomēr, ja apstiprinājuma pieprasījums attiecas uz dokumentiem par *OLAF* aktivitātēm, kas ir izklāstītas Lēmuma 1999/352/EK, EOTK, *Euratom* 2. panta 1. un 2. punktā, lēmumu pieņemšanas pilnvaras deleģē *OLAF* direktoram.

Ģenerāldirektorāts vai departaments palīdz Ģenerālsekretariātam sagatavot minēto lēmumu.

Lēmumu pieņem ģenerālsēkretārs vai *OLAF* direktors pēc Juridiskā dienesta apstiprinājuma.

Par lēmumu pieprasītājam paziņo rakstveidā, ja iespējams, izmantojot elektroniskos saziņas līdzekļus, un informē to par viņa tiesībām griezties Pirmās instances tiesā vai iesniegt sūdzību Eiropas ombudam.”

- ¹⁰ Saskaņā ar 8. panta 2. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Regulā (EK) Nr. 1073/1999 par izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) (OV L 136, 1. lpp.):

“Konfidencialitāte un datu aizsardzība

[..]

2. Neatkarīgi no tā, kādā formā veikta iekšējā izmeklēšana, tajā nodotā vai iegūtā informācija ir profesionāls noslēpums, un to aizsargā noteikumi, kas attiecas uz Eiropas Kopienu iestādēm.

Šādu informāciju var darīt zināmu tikai tām personām Eiropas Kopienu vai dalībvalstu iestādēs, kurām šī informācija jāzina amata pienākumu veikšanai, un to var izmantot tikai tam, lai novērstu krāpšanu, korupciju vai kādu citu nelikumīgu darbību.”

11 Regulas Nr. 1073/1999 9. pants nosaka:

“Ziņojums par izmeklēšanu un turpmākā rīcība

1. Kad pabeigta [OLAF] veiktā izmeklēšana, [OLAF] direktora vadībā sagatavo ziņojumu, kurā norāda konstatētos faktus, finanšu zaudējumus, ja tādi ir, un izmeklēšanas secinājumus, tai skaitā Biroja direktora ieteikumus par turpmāko rīcību.

2. Sagatavojot šādus ziņojumus, ņem vērā attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos noteiktās procedūras prasības. Tā sagatavoti ziņojumi kļūst par pierādījumiem administratīvās lietās vai tiesvedībā tajā dalībvalstī, kurā šo ziņojumu izmantošana izrādās vajadzīga, tieši tāpat un ar tādiem pašiem nosacījumiem, kā attiecīgās valsts administratīvo inspektoru sagatavotie administratīvie ziņojumi. Uz tiem attiecas tādi paši vērtēšanas noteikumi kā tie, ko piemēro valsts administratīvo inspektoru sagatavotiem administratīviem ziņojumiem, un tiem ir tāda pati vērtība kā šādiem ziņojumiem.

3. Pēc ārējās izmeklēšanas sagatavotus ziņojumus un jebkurus citus dokumentus, kas ar to saistīti, nosūta attiecīgo dalībvalstu kompetentām iestādēm saskaņā ar noteikumiem, kas attiecas uz ārējo izmeklēšanu.

4. Pēc iekšējās izmeklēšanas sagatavotus ziņojumus un jebkurus citus dokumentus, kas ar to saistīti, nosūta attiecīgajai iestādei, organizācijai, birojam vai aģentūrai. Iestāde, organizācija, birojs vai aģentūra veic tādus pasākumus, īpaši disciplinārus pasākumus vai prasības ierosināšanu tiesā, kādus prasa šīs izmeklēšanas rezultāti, un par to ziņo [OLAF] direktoram termiņā, kādu tas noteicis sava ziņojuma secinājumos.”

12 Regulas Nr. 1073/1999 10. pants ir formulēts šādi:

“Informācijas nodošana, ko veic [OLAF]

1. Neskarot šīs regulas 8., 9. un 11. pantu un Regulas (*Euratom*, EK) Nr. 2185/96 noteikumus, [OLAF] jebkurā laikā var nodot attiecīgo dalībvalstu kompetentām iestādēm ārējā izmeklēšanā iegūto informāciju.

2. Neskarot šīs regulas 8., 9. un 11. pantu, [OLAF] direktors nodod attiecīgās dalībvalsts tiesu iestādēm informāciju, ko [OLAF] iekšējā izmeklēšanā ieguvis par jautājumiem, kuri var būt par iemeslu krimināllietai. Saskaņā ar izmeklēšanas prasībām viņš reizē informē attiecīgo dalībvalsti.

3. Neskarot šīs regulas 8. un 9. pantu, [OLAF] var jebkurā laikā nodot attiecīgai iestādei, organizācijai, birojam vai aģentūrai iekšējā izmeklēšanā iegūto informāciju.”

Prāvas rašanās fakti

13 Prasītāji, Īvs Franšē [*Yves Franchet*] un Daniels Bīks [*Daniel Byk*], attiecīgi ir *Eurostat* (Eiropas Kopienų Statistikas birojs) bijušais ģenerāldirektors un bijušais direktors.

- 14 Vairākās iekšējās pārbaudēs *Eurostat* tika atklāti iespējami pārkāpumi finanšu vadības jomā. Tā rezultātā *OLAF* uzsāka vairākas izmeklēšanas it īpaši saistībā ar līgumiem, ko *Eurostat* noslēdzis ar sabiedrībām *Eurocost*, *Eurogramme* un *Datashop* — *Planistat* un tām piešķirtajām subsīdijām.
- 15 2002. gada 4. jūlijā *OLAF* saskaņā ar Regulas Nr. 1073/1999 10. pantu Luksemburgas tiesu iestādēm nodeva lietas materiālus, kas ir saistīti ar iekšējo izmeklēšanu attiecībā uz *Eurostat*, kuros bija apšaubīta Franšē darbība, kā arī citus lietas materiālus, kuri ir saistīti ar ārējo izmeklēšanu attiecībā uz *Eurogramme*. 2003. gada 19. martā *OLAF* arī Francijas tiesu iestādēm nosūtīja lietas materiālus, kas saistīti ar lietu *Datashop* — *Planistat*, kurā bija apšaubīta abu prasītāju darbība.
- 16 2003. gada 21. maijā prasītāji pēc viņu pašu lūguma tika pārceļti citā darbā.
- 17 2003. gada 11. jūnijā Komisija pilnvaroja Iekšējās revīzijas dienestu (*SAI*) pārbaudīt *Eurostat* noslēgtos līgumus un piešķirtās subsīdijas saistībā ar apstiprināšanas procedūras uzraudzību. *SAI* sagatavoja trīs ziņojumus: pirmo — 2003. gada 7. jūlijā, otro — 24. septembrī un trešo (turpmāk tekstā — “*SAI* galīgais ziņojums”) — 22. oktobrī.
- 18 2003. gada 9. jūlijā Komisija nolēma uzsākt disciplināro procedūru pret prasītājiem. Šī procedūra tūlīt tika pārtraukta tāpēc, ka vēl joprojām nebija pabeigta *OLAF* izmeklēšana. Komisija izveidoja arī plaša profila operatīvo grupu.

19 2003. gada 25. jūlija pieteikumā, atsaucoties uz vispārējo pārskatāmības principu un pamattiesībām pieklūt dokumentiem, kas paredzētas 2000. gada 7. decembrī Nicā pasludinātās Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 42. pantā, kā arī uz Regulas Nr. 1049/2001 un Lēmuma 2001/937 normām, prasītāji lūdza piekļuvi šādiem dokumentiem:

“— vēstulei vai vēstulēm, ko *OLAF* nosūtījis Luksemburgas tiesu iestādēm lietu *Eurocost* un *Eurogramme* materiālos, kā arī to pielikumiem un šo pielikumu sarakstam;

— vēstulēm, ko *OLAF* nosūtījis Francijas tiesu iestādēm un kas ir iekļautas lietas *Datashop-Planistat* materiālos, kā arī to pielikumiem un šo pielikumu sarakstam. Īpaši ir minēta vēstule, kas, visticamāk, ir nosūtīta 2003. gada 19. martā (Nr. 003441) ar [...] norādi *CMS* Nr. IO/2002/510 — *Eurostat/Datashop/Planistat*;

— *OLAF* paziņojumam Komisijai, kas minēts 2003. gada 19. maija paziņojumā presei (IP/03/[709]);

— visiem pārējiem *OLAF* paziņojumiem Komisijai”.

20 Ar *OLAF* 2003. gada 18. augusta vēstuli (turpmāk tekstā — “2003. gada 18. augusta lēmums”) piekļuve tika atteikta. Šis vēstules teksts bija šāds:

“[..]

Izņēmumi, kas attiecas uz dokumentiem, kuriem jūs lūdzāt ļaut piekļūt pirmajā un otrajā izteiktajā lūgumā, ir paredzēti tiesvedību un pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbību mērķu aizsardzībai. Abos lūgumos minētās vēstules ir būtiska lietas materiālu daļa, ko *OLAF* nosūtīja dalībvalstu tiesu iestādēm valstīs notiekošo tiesvedību vajadzībām un ir saistīta ar jautājumiem, par kuriem vēl tiek veikta izmeklēšana. Tādējādi uz tiem attiecas iepriekš minētie izņēmumi.

Trešajā lūgumā minēto paziņojumu, kuram ir lūgta piekļuve, *OLAF* Komisijai sniedza, pamatojoties uz 1999. gada 25. maija Regulas [Nr.] 1073/1999 10. panta 3. [punktu], kas ļauj *OLAF*, veicot izmeklēšanu, par to informēt iestādi. Uz dokumentu, ko *OLAF* nosūtīja saistībā ar izmeklēšanu, attiecas izņēmums pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbību mērķu aizsardzībai.

Ceturtais lūgums ir izteikts neprecīzi. Diemžēl nebija iespējams noteikt attiecīgo vai attiecīgos dokumentus. Līdz ar to es būtu jums pateicīgs, ja jūs sniegtu papildu informāciju, lai precizētu savu sākotnējo lūgumu.

[..”

²¹ 2003. gada 8. septembrī prasītāji iesniedza apstiprinošu lūgumu.

²² Prasītāju apstiprinošais lūgums tika noraidīts ar *OLAF* 2003. gada 1. oktobra vēstuli (turpmāk tekstā — “Pirmais apstrīdētais lēmums”). Tajā bija norādīts:

“[..]

Pēc sīkākas jūsu lūguma un jums sniegtās sākotnējās *OLAF* atbildes pārbaudes ar šo apstiprinu, ka *OLAF* šajā stadijā jums nevar nodot pieprasītos dokumentus.

1. Jūs apgalvojat, ka pirmajā un otrajā lūgumā minētie dokumenti ir prettiesiski darīti zināmi sabiedrībai. Taču šie dokumenti nekad nav tikuši likumīgi darīti zināmi sabiedrībai.

Jūs apgalvojat, ka “šajās lietās Franšē un Bika kunga darbība ir tieši apšaubīta un tādējādi viņiem pirmajiem ir interese piekļūt šiem dokumentiem”. Sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem, pamatojoties uz Regulu [Nr.] 1049/2001, ir jānošķir no personas, uz kuru tie attiecas, tiesībām piekļūt lietas materiāliem. Pirmās minētās ir tiesības, kas ir garantētas visām fiziskām vai juridiskām personām, un tās attiecas uz visiem dokumentiem, kurus glabā iestāde. Šis tiesiskais regulējums neprasa prasītājam pierādīt savu ieinteresētību, lai viņam ļautu piekļūt dokumentiem. Piekļuve dokumentiem ir jādod, ja vien uz tiem neattiecas viens no regulas 4. [pantā] norādītajiem izņēmumiem. Šajā gadījumā *OLAF* iepriekš minēto iemeslu dēļ uzskata, ka nevienu no dokumentiem, kuriem jūs esat lūguši ļaut piekļūt, nevar darīt zināmu saskaņā ar Regulu [Nr.] 1049/2001.

Savukārt personai, kas ir iesaistīta valsts tiesvedībā un/vai Kopienas disciplinārās procedūrās, ir tiesības piekļūt lietas materiāliem, kas uz to attiecas saskaņā ar atbilstošo tiesisko regulējumu.

Tā kā izmeklēšana notiek Francijā un Luksemburgā, piekļuvi lietas materiāliem reglamentē abās šajās valstīs piemērojamās procesuālās tiesību normas. Jums ir iespēja vērsties Francijas un/vai Luksemburgas kompetentajās iestādēs, lai lūgtu tiesības piekļūt tām nosūtītajiem lietas materiāliem. Tādējādi šīm iestādēm ir jāpieņem lēmums par lūgumu, un *OLAF* neiebildīs pret to lēmumu.

Jūs apgalvojat, ka sabiedrības prioritārās interesēs ir nodot Bīka un Franšē rīcībā dokumentus, kas ir saistīti ar pirmo un otro lūgumu. Neatkarīgi no tā es uzskatu, ka Franšē un Bīka tiesības uz aizstāvību drīzāk ir personīgas intereses, nevis sabiedrības prioritāras intereses. Kā ir norādīts iepriekš, viņiem būs tiesības piekļūt visiem lietas materiāliem attiecīgajā lietā saistībā ar iespējamām disciplinārām procedūrām vai tiesvedību.

2. Jūs norādāt, ka nepareizi būtu apgalvot, ka uz visiem saistībā ar *OLAF* izmeklēšanu nosūtītajiem dokumentiem *ipso facto* attiecas izņēmums, kas ir paredzēts izmeklēšanas, pārbaudes un revīzijas darbību mērķu aizsardzībai un kas ir paredzēts regulas 4. [pantā]. Tomēr *OLAF* to nav apgalvojis.

Tieši pretēji — mēs uz šo izņēmumu atsaucāmies saistībā ar konkrētiem dokumentiem, ko jūs mums lūdzāt, proti: Francijas un Luksemburgas iestādēm, kā arī Komisijai nosūtītajām vēstulēm. Šajās valsts tiesu iestādēm nosūtītajās vēstulēs ir iekļauts *OLAF* veikto izmeklēšanu rezultātu kopsavilkums. Ja *OLAF* šīs vēstules nodotu jūsu rīcībā, tas kaitētu valsts tiesvedībai, jo tās ir daļa no lietas materiāliem tiesā un līdz ar to nevar tikt paziņotas, pirms tas nav paredzēts valsts tiesvedībā.

Komisijai nosūtītajā paziņojumā ir iekļauts arī to izmeklēšanas rezultātu kopsavilkums, kuri, kā *OLAF* uzskatīja, varētu būt būtiski, lai Komisija varētu veikt pasākumus, kas ir nepieciešami šo interešu aizsardzībai. Tā rezultātā iemesli, kuru dēļ *OLAF* atteicās izpaust dokumentu saturu, ir īpaši saistīti ar lūgtajiem dokumentiem un nav tikai vispārēji argumenti, kā jūs to esat norādījuši.

3. Attiecībā uz ceturto lūgumu mēs esam norādījuši 35 *OLAF* sniegtos paziņojumus Komisijas ģenerālsekretāram, kas attiecas uz izmeklēšanām saistībā ar *Eurostat* un kas tika nosūtīti laika posmā no 1999. gada 23. septembra līdz 2003. gada

25. septembrim. Visos šajos paziņojumos ir iekļauti izmeklēšanas rezultāti, kuru izpaušana apdraudētu Francijā un Luksemburgā notiekošās tiesvedības. Tā rezultātā uz minētajiem paziņojumiem attiecas izņēmums, kas ir saistīts ar pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbībām, kā arī izņēmums, kurš attiecas uz tiesvedībām.

[..]”

23 Galīgais ziņojums par *Eurogramme* tika sagatavots 2002. gada jūlijā.

24 2003. gada 25. septembrī *OLAF* sagatavoja galīgos izmeklēšanas ziņojumus Regulas Nr. 1073/1999 9. panta nozīmē lietās *Eurocost* un *Datashop — Planistat*. 2003. gada 10. oktobrī prasītāji saņēma šo ziņojumu kopiju. Tajā pašā dienā viņi turklāt saņēma *SAI* 2003. gada 7. jūlija pagaidu ziņojuma kopiju bez tā pielikumiem.

25 Ar 2003. gada 21. oktobra vēstuli prasītāji iesniedza jaunu lūgumu piekļūt dažādiem dokumentiem, tai skaitā *SAI* galīgajam ziņojumam. 2003. gada 29. oktobrī viņi iesniedza papildu lūgumu attiecībā uz *SAI* 2003. gada 7. jūlija ziņojuma, kas tiem tika nosūtīts ar 2003. gada 10. oktobra vēstuli, pielikumiem.

26 Tā kā uz šiem lūgumiem netika sniegta atbilde, prasītāji 2003. gada 2. decembrī iesniedza apstiprinošu lūgumu.

27 Šis apstiprinošais lūgums tika noraidīts ar Komisijas 2003. gada 19. decembra lēmumu (turpmāk tekstā — “Otrais apstrīdētais lēmums”). Atteikums tika pamatots šādi:

“[..]

Man diemžēl ir jāpaziņo, ka šos dokumentus jums nevaram nosūtīt. To satura izpaušana faktiski apdraudētu šīs izmeklēšanas mērķi, jo tā traucētu īstenot darbības, kas ir nepieciešamas pēc izmeklēšanas veikšanas. Tādējādi atbilstoši Regulas [..] Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajam ievilkumam piekļuve šiem dokumentiem ir jāatsaka. Ņemot vērā attiecīgā jautājuma īpašo raksturu un dokumentu struktūru, daļēja piekļuve, kā tas ir paredzēts minētās regulas 4. panta 6. punktā, nav iespējama. Manā rīcībā nav neviena pierādījuma, kas ļautu secināt, ka tieši šajā gadījumā sabiedrības intereses pieprasītajos dokumentos iekļautās informācijas izpaušanā būtu svarīgākas par vajadzību aizsargāt izmeklēšanas mērķi.

[..]”

Process

28 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 27. novembrī, prasītāji cēla prasību lietā T-391/03 par 2003. gada 18. augusta lēmumu, kā arī par Pirmo apstrīdēto lēmumu.

- 29 Ar atsevišķu dokumentu, kas tika iesniegts tajā pašā dienā, viņi lūdza lemt par šo prasību saskaņā ar paātrināto procesu atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 76.a pantam.
- 30 Pirmās instances tiesas ceturtā palāta, kurai tajā laikā lieta tika nodota, pieteikumu par paātrināto procesu noraidīja ar 2003. gada 17. decembra lēmumu, kas prasītājiem tika paziņots 2003. gada 22. decembrī.
- 31 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā tika iesniegts 2004. gada 19. februārī, prasītāji cēla prasību lietā T-70/04 par Komisijas klusējot izteikto lēmumu, ar ko noraidīti viņu 2003. gada 21. un 29. oktobrī iesniegtie lūgumi piekļūt dažādiem dokumentiem, kā arī par Otro apstrīdēto lēmumu.
- 32 Tā kā Pirmās instances tiesas palātu sastāvs, sākot no jaunā tiesas gada, ir mainīts, uz trešo palātu tika norīkota tiesnese referente, kurai līdz ar to šī lieta tika nodota.
- 33 Ar Pirmās instances tiesas trešās palātas priekšsēdētāja 2005. gada 13. jūlija rīkojumu lietas T-391/03 un T-70/04 tika apvienotas mutvārdu procesā un sprieduma taisīšanai atbilstoši Reglamenta 50. pantam.
- 34 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (trešā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un, veicot Reglamenta 64. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, uzdeva prasītājiem un Komisijai rakstiskus jautājumus. Lietas dalībnieki uz tiem atbildēja noteiktajā termiņā.

- 35 2005. gada 15. septembra tiesas sēdē tika uzklausi lietas dalībnieku paskaidrojumi un atbildes uz jautājumiem, ko mutiski uzdeva Pirmās instances tiesa.
- 36 Ar 2005. gada 26. septembra rīkojumu atbilstoši Reglamenta 65. panta b) punktam, 66. panta 1. punktam un 67. panta 3. punkta trešajai daļai Pirmās instances tiesa uzdeva atbildētājam iesniegt attiecīgos dokumentus, paredzot, ka šo dokumentu saturu nedrīkst atklāt prasītājiem šajā tiesvedībā. Šis lūgums tika izpildīts.
- 37 Mutvārdu process tika pabeigts ar Pirmās instances tiesas trešās palātas priekšsēdētāja 2005. gada 8. novembra lēmumu.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 38 Lietā T-391/03 prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt 2003. gada 18. augusta lēmumu, kā arī Pirmo apstrīdēto lēmumu;

- piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

39 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atzīt, ka prasījumi nav pieņemami tiktāl, ciktāl tajos ir lūgts atcelt 2003. gada 18. augusta lēmumu;
- kā nepamatotus noraidīt prasījumus atcelt Pirmo apstrīdēto lēmumu;
- piespriest prasītājiem atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

40 Lietā T-70/04 prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas klusējot izteikto lēmumu, ar ko ir noraidīts viņu 2003. gada 21. un 29. oktobrī iesniegtie lūgumi ļaut piekļūt dažādiem dokumentiem, kā arī Otro apstrīdēto lēmumu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

41 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atzīt, ka prasījumi nav pieņemami tiktāl, ciktāl tajos ir lūgts atcelt klusējot izteikto lēmumu par atteikumu;

- kā nepamatotus noraidīt prasījumus atcelt Otro apstrīdēto lēmumu;

- piespriet prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

- ⁴² Lietā T-391/03 Komisija uzskata, ka 2003. gada 18. augusta lēmums nav galīgs un tādējādi par to nevar iesniegt prasību atcelt tiesību aktu.
- ⁴³ Attiecībā uz lietu T-70/04 Komisija apgalvo, ka sūdzība par klusējot izteiktu lēmumu, ar ko noraidīti 2003. gada 21. un 29. oktobra lūgumi, ir nepieņemama, jo runa nav par galīgu tiesību aktu.
- ⁴⁴ Prasītāji uzskata, ka šajā gadījumā, tāpat kā civildienesta pirmstiesas procedūrā var uzskatīt, ka Pirmā apstrīdētā lēmuma pamatojums papildina 2003. gada 18. augusta lēmuma pamatojumu un ka šis pēdējais minētais ir apstrīdams akts. Šis pats arguments attiecas uz klusējot izteiktu lēmumu, ar ko noraidīti 2003. gada 21. un 29. oktobra lūgumi.

45 Tomēr, kad Pirmās instances tiesa prasītājus par šo jautājumu izjautāja tiesas sēdē, viņi paļāvās uz Pirmās instances tiesas ieskatiem.

Pirmās instances tiesas vērtējums

46 Pastāvīgā judikatūra ir tāda, ka tikai pasākumi ar juridiski saistošu iedarbību, kas varētu ietekmēt prasītāja intereses, konkrētā veidā grozot tā tiesisko stāvokli, ir tiesību akti, par kuriem var iesniegt prasību atcelt tiesību aktu EKL 230. panta nozīmē. Ja runa ir par tiesību aktiem vai lēmumiem, kuru izstrāde notiek vairākos posmos, tai skaitā kādas iekšējas procedūras beigās, principā tiesību akti, par kuriem var iesniegt prasību tos atcelt, ir tikai tie pasākumi, kas pauž iestādes galīgo nostāju šīs procedūras beigās, izslēdzot pagaidu pasākumus, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM/Komisija*, *Recueil*, 2639. lpp., 10. punkts, un Pirmās instances tiesas 1996. gada 22. maija spriedums lietā T-277/94 *AITEC/Komisija*, *Recueil*, II-351. lpp., 51. punkts).

47 Lēmuma 2001/937 pielikuma 3. un 4. panta, kā arī Regulas Nr. 1049/2001 8. panta piemērošanas rezultātā ir skaidrs, ka atbilde uz sākotnējo lūgumu ir tikai pirmā paustā nostāja, kas dod prasītājiem iespēju aicināt Komisijas ģenerālsekretāru vai *OLAF* direktoru atkārtoti pārskatīt konkrēto nostāju.

48 Tādējādi tikai pasākumam, ko ir veicis Komisijas ģenerāldirektors vai *OLAF* direktors un kam piemīt lēmuma raksturs, un kas pilnībā aizstāj iepriekš pausto nostāju, var būt juridiski saistoša iedarbība, kas varētu ietekmēt prasītāju intereses, un līdz ar to tikai par šādu pasākumu varētu iesniegt prasību atcelt tiesību aktu saskaņā ar EKL 230. pantu (Pirmās instances tiesas 2003. gada 16. oktobra spriedums lietā T-47/01 *Co-Frutta/Komisija*, *Recueil*, II-4441. lpp., 31. punkts).

- 49 Tādējādi prasība lietā T-391/03 ir nepieņemama tiktāl, ciktāl tā attiecas uz 2003. gada 18. augusta lēmumu, un prasība lietā T-70/04 — tiktāl, ciktāl tā attiecas uz klusējot izteikto lēmumu, ar ko noraidīti prasītāju 2003. gada 21. un 29. oktobra lūgumi.

Par lietas būtību

Lietas dalībnieku argumenti

- 50 Prasību pamatojumam prasītāji izvirza tikai vienu pamatu, kas ir balstīts uz Regulas Nr. 1049/2001 2. un 4. panta pārkāpumu, “pamattiesību piekļūt dokumentiem” pārkāpumu, acīmredzamu kļūdu novērtējumā, samērīguma principa pārkāpumu, kā arī apstrīdēto lēmumu pamatojuma nepareizību un pretrunīgumu.
- 51 Prasītāji uzsver, ka *OLAF* ir pārmērīgi paplašinājis jomu, uz ko attiecas izņēmumi no tiesībām piekļūt dokumentiem, kuru mērķis ir aizsargāt tiesvedības un pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbību mērķus. Viņi atgādina, ka izņēmumi no tiesībām piekļūt dokumentiem ir interpretējami sašaurināti, lai tādējādi netiktu radīti šķēršļi vispārēja principa piemērošanai, kura būtība ir sniegt sabiedrībai plašākas iespējas piekļūt dokumentiem.
- 52 Prasītāji uzskata, ka Komisijas sniegtās interpretācijas rezultāts ir tāds, ka dokumenti, kas attiecas uz *OLAF* darbību, faktiski tiek izslēgti no piekļuves tiesībām. Šāda pieeja ir pretrunā ar sašaurinātu interpretāciju, kāda ir jāizmanto attiecībā uz izņēmumiem, it īpaši, ja runa ir par izņēmumiem no pamattiesībām.

- 53 Šajā sakarā prasītāji apgalvo, ka Komisija nepamatoti ir uzskatījusi, ka uz *OLAF* attiecas īpašs režīms vai pat režīms, kas paredz izņēmumus no normām par piekļuvi dokumentiem. Šādam izņēmumam nav pamatojuma ne Regulā Nr. 1049/2001, ne arī *OLAF* iekšējā tiesiskajā regulējumā. Prasītāji uzskata, ka ne prasība par izmeklēšanu konfidencialitāti, ne *OLAF* neatkarība nedrīkst radīt tādas sekas, ka visi lūgumi nodrošināt piekļuvi dokumentiem tiek noraidīti.
- 54 Attiecībā uz izņēmumu, kas ir balstīts uz tiesvedību aizsardzību, prasītāji, atsaucoties uz Pirmās instances tiesas 1999. gada 7. decembra spriedumu lietā T-92/98 *Interporc/Komisija (Recueil, II-3521. lpp.; turpmāk tekstā — “spriedums lietā Interporc I”)*, uzskata, ka šis izņēmums nav piemērojams šajā lietā. Šis izņēmums attiecas tikai uz dokumentiem, kas ir sagatavoti saistībā ar tiesā izskatāmu lietu. *OLAF* paziņojumu mērķis ir tikai informēt tiesu iestādes vai iestādes par faktiskajiem apstākļiem, par kuriem var tikt uzlikts kriminālsods vai disciplinārsods. Tādējādi tie tika sniegti neatkarīgi no notiekošām tiesvedībām. Šajā sakarā prasītāji atgādina, ka *OLAF* ir Komisijas administratīvais dienests, kas sagatavo administratīvo lietu materiālus un administratīvos ziņojumus. Iestādes un valsts iestādes veic disciplināras darbības un darbības tiesā, kas ir nepieciešamas, ņemot vērā izmeklēšanas rezultātus.
- 55 Prasītāji uzsver, ka *OLAF* nevar arī izvairīties no pienākumiem, kas ir paredzēti tiesiskajā regulējumā par sabiedrības tiesībām uz piekļuvi dokumentiem, uzskatot, ka piekļuve šiem dokumentiem ir jānovērtē saskaņā ar valsts tiesību normām vai tādām normām, kas attiecas uz disciplināro procedūru.
- 56 Attiecībā uz dokumentiem, ko *OLAF* ir nosūtījis Francijas un Luksemburgas iestādēm, prasītāji norāda arī to, ka *OLAF* divreiz ir pieļāvis acīmredzamu kļūdu novērtējumā, neievērojot pienākumu apspriesties ar valsts iestādēm par to, vai tās iebilst pret attiecīgo dokumentu satura izpaušanu. Atsaucoties uz spriedumu lietā *Interporc II* un Tiesas 2000. gada 11. janvāra spriedumu apvienotajās lietās

C-174/98 P un C-189/98 P Nīderlande un *van der Wal*/Komisija (*Recueil*, I-1. lpp.; turpmāk tekstā — “spriedums lietā *van der Wal*”), viņi norāda, ka Komisijai bija jāuzdod jautājumi valsts tiesu iestādēm, pie kurām tā bija vērsusies, lai novērtētu ne tikai to, vai šāda izpaušana bija nevēlama, bet arī to, vai tā ir uzskatāma par valsts tiesību pārkāpumu.

- 57 Attiecībā uz dokumentiem, ko *OLAF* bija nosūtījis Komisijai, prasītāji norāda, ka atteikums sniegt piekļuvi šiem dokumentiem arī bija nepamatots. Viņi vērs uzmanību uz to, ka *OLAF* nav jānovērtē Komisijas intereses un to iespējamā aizsardzības pakāpe, bet gan tikai jāuzdod Komisijai jautājumi šajā sakarā, kā tas ir norādīts spriedumā lietā *van der Wal*.
- 58 Attiecībā uz izņēmumu, kas ir balstīts uz pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbību mērķu aizsardzību, prasītāji apstrīd, ka šis iebildums būtu piemērojams šajā gadījumā, jo Komisija šajā sakarā nav iesniegusi nevienu pierādījumu, lai pamatotu atteikumu izpaust dokumentu saturu.
- 59 Prasītāji uzsver, ka *OLAF* bija jānorāda īpaši iemesli, kuru dēļ izņēmumi ir piemērojami šajā gadījumā, un attiecībā uz katru norādīto dokumentu jāpārbauda, vai tā saturs ir tāds, ko nedrīkst izpaust. Prasītāji apgalvo, ka saskaņā ar judikatūru izņēmums nebūtu jāpiemēro, pat ja dokumentā ir iekļauta informācija, kas attiecas uz izmeklēšanu, ja izpaušana neapdraud šo izmeklēšanu. *OLAF* attiecībā uz katru pieprasīto dokumentu nebija pārbaudījis, vai tā saturs ir tāds, ko nedrīkst izpaust, bet tikai vispārīgi bija pamatojis atteikumu sniegt piekļuvi. Turklāt nav skaidrs, vai izmeklēšanas vēl joprojām notiek.

- 60 Prasītāji apgalvo, ka *OLAF* pretēji samērīguma principa prasībām nav pārbaudījis, vai bija iespējama daļēja dokumentu satura izpaušana. Viņi atsaucas uz Tiesas 2004. gada 22. janvāra spriedumu lietā C-353/01 P *Mattila*/Padome un Komisija (*Recueil*, I-1073. lpp.) un uzsver, ka lēmums, ar ko ir atteikta piekļuve dokumentiem, ir jāatceļ, ja Komisija nav pārbaudījusi iespēju dokumentiem nodrošināt daļēju piekļuvi.
- 61 Prasītāji apgalvo arī, ka 2003. gada 18. augusta lēmuma un Pirmā apstrīdētā lēmuma pamatojums ir pretrunīgs. Attiecībā uz dokumentiem, ko *OLAF* ir nosūtījis Luksemburgas un Francijas tiesu iestādēm, *OLAF* ir pamatojis piekļuves atteikumu, norādot, ka pieprasītajos dokumentos ir iekļauts *OLAF* veikto izmeklēšanu rezultātu kopsavilkums. 2003. gada 3. aprīlī, proti, dienā pēc dokumentu nosūtīšanas valsts iestādēm, *OLAF* informēja ģenerāļsekretāru, ka izmeklēšanas vēl joprojām nav pabeigtas. Prasītāji šajā sakarā norāda, ka tikai 2003. gada 25. septembrī *OLAF* iesniedza galīgos izmeklēšanu ziņojumus.
- 62 Turklāt prasītāji uzskata, ka Komisijas norādei uz Pirmās instances tiesas 2003. gada 18. decembra rīkojumu lietā T-215/02 *Gómez-Reino*/Komisija (*Recueil FP*, I-A-345. un II-1685. lpp.) šajā gadījumā nav nozīmes. Viņi uzsver, ka šajā rīkojumā panāktā risinājuma rezultātā pamattiesības uz to, lai tiktu ievērotas tiesības uz aizstāvību, faktiski kļūst neefektīvas un zaudē savu lietderīgo iedarbību. Prasītāji uzskata, ka no šī rīkojuma izriet, ka *OLAF* pieņemtie tiesību akti, kas ir saistīti ar tā darbībām, nav nelabvēlīgi akti, bet gan tikai sagatavošanas tiesību akti, un tikai galīgais lēmums, ko, iespējams, pieņem iestāde, ir tāds, kam piemīt nelabvēlīgam aktam raksturīgas pazīmes. No tā izriet, ka attiecībā ne uz vienu no *OLAF* darbībām nav veicama tiesu kontrole.
- 63 Attiecībā uz *SAI* galīgo ziņojumu, kā arī *SAI* 2003. gada 7. jūlija ziņojuma pielikumiem prasītāji piebilst, ka Otrā apstrīdētā lēmuma pamatojums, kurā nav nekādu šim gadījumam atbilstošu datu un kurā nav izskaidroti iemesli, kuru dēļ pieprasīto dokumentu satura izpaušana vienīgi prasītājiem radītu nevēlamas sekas, ir pārāk vispārīgs. Nepietiekams pamatojums bija sniegts arī attiecībā uz to, vai bija

iespējama daļēja piekļuve. Turklāt pamatojums nav ticams, ņemot vērā, ka trīs *SAI* ziņojumi tika plaši izplatīti. Prasītāji uzsver, ka Komisija viņiem deva piekļuvi pirmajiem diviem *SAI* ziņojumiem, nepaskaidrojot, kāpēc nevarēja dot piekļuvi *SAI* galīgajam ziņojumam un *SAI* 2003. gada 7. jūlija galīgā ziņojuma pielikumiem.

- 64 Turklāt prasītāji apstrīd izņēmuma, kas ir balstīts uz pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbību mērķu aizsardzību, piemērošanu *SAI* galīgajam ziņojumam, uzsverot, ka Otrā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī *SAI* revīzijas darbības bija pabeigtas. Tādējādi Komisija varētu bezgalīgi iebilst pret piekļuves lūgumu, nenosakot, kādas darbības ir jāveic pēc izmeklēšanas.
- 65 Visbeidzot, prasītāji apgalvo, ka tiesības uz aizstāvību ir sabiedrības prioritāras intereses, kas paredzētas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā, un uzsver, ka, pat ja tiesības uz aizstāvību vispirms aizsargā personīgās intereses, runa ir arī par būtiskām tiesībām, kas veido tiesiskas un demokrātiskas valsts pamatu. Faktiski runa ir par tiesībām uz lietas izskatīšanu tiesā un uz efektīvu tiesisko aizsardzību. Viņi piebilst, ka Komisija nav izvērtējusi attiecīgās intereses.
- 66 Komisija norāda, ka prasības mērķis ir panākt, ka tiek atcelts atteikums piekļūt dokumentiem, kas tika pieprasīti, tikai pamatojoties uz tiesisko regulējumu, kurš attiecas uz sabiedrības tiesībām piekļūt dokumentiem. Līdz ar to prasītāju lūgums bija jāizskata kā piekļuves lūgums, kuru ir izteicis jebkurš sabiedrības pārstāvis.
- 67 Komisija uzsver, ka *OLAF* uzdevumu īpašais raksturs ir jāņem vērā, izskatot lūgumu piekļūt attiecīgajiem dokumentiem, tomēr atgādinot, ka uz pašu *OLAF* neattiecas īpašs režīms vai režīms, kas paredz izņēmumus no normām par piekļuvi

dokumentiem. Tā uzskata, ka kopumā no Regulas Nr. 1073/1999 normām izriet, ka *OLAF* uzdevumus nevar uzskatīt tikai par tādiem, ko veic pilnībā administratīva rakstura dienests, kurš sagatavo tādus administratīvas lietas materiālus vai dokumentus kā tie, kuri ir norādīti spriedumā lietā *Interporc II* vai kurus ir sagatavojusi jebkura cita ģenerāldirekcija, veicot parastos Komisijas uzdevumus. Komisija uzsver, ka *OLAF* veiktajām izmeklēšanām var būt disciplināra vai krimināltiesiska rakstura sekas. Līdz ar to šīm izmeklēšanām ir jānodrošina stingra konfidencialitāte, kā tas izriet no Regulas Nr. 1073/1999 8. panta 2. punkta un 12. panta 3. punkta, un uz tām būtībā attiecas izņēmums, kas paredz izmeklēšanu aizsardzību. Komisija arī uzskata, ka, tā kā uzsāktas vai pat pabeigtas izmeklēšanas var būt saistītas ar uzsāktām vai uzsākamām tiesvedībām, izņēmums, kas attiecas uz tiesvedību aizsardzību, neizbēgami ir saistīts ar izņēmumu, kas attiecas uz izmeklēšanas darbībām.

68 Komisija atgādina, ka šajā gadījumā Luksemburgas iestādēm nodotie lietas materiāli pašreiz tiek izskatīti un Francijas iestādēm nodotie lietas materiāli ir nodoti tiesai.

69 Komisija uzskata, ka abi attiecīgie izņēmumi noteikti attiecas ne tikai uz dokumentiem, kas ietilpst *OLAF* lietas materiālos, vai tiem, kuri tika nodoti tiesu iestādēm, bet arī uz paziņojumiem, kurus šajā sakarā viens otram nosūtīja *OLAF* un iestādes.

70 Komisija apgalvo, ka, ievērojot prasību par konfidencialitāti, sabiedrībai nedrīkst nodrošināt piekļuvi jebkuram dokumentam, kas attiecas uz būtisku *OLAF* izmeklēšanas daļu, pat ja tā ir pabeigta, vismaz tikmēr, kamēr konkrētā tiesu iestāde vai iecelējinstītūcija (turpmāk tekstā — “iecelējinstītūcija”) nav pieņēmusi galīgo lēmumu. Tā pēc analogijas balstās uz interpretāciju, kas sniegta Pirmās instances tiesas 2001. gada 11. decembra spriedumā lietā T-191/99 *Petrie* u.c./Komisija (*Recueil*, II-3677. lpp.). Komisija uzskata, ka prasība par konfidencialitāti vēl jo vairāk

ir pamatota tāpēc, ka *OLAF* izmeklēšanas rezultātā var tikt disciplinārā vai krimināltiesiskā ceļā apšaubīta personu darbība, un gadījumā, kad ir ierosināta tiesas vai disciplinārā procedūra, šīm personām ir tiesības pieprasīt ievērot nevainīguma prezumpciju.

- 71 Komisija uzsver, ka šajā gadījumā piekļuve pieprasītajiem dokumentiem tika atteikta tāpēc, ka tie attiecās uz būtisku *OLAF* izmeklēšanu daļu un tajās nevienu galīgo lēmumu nebija pieņēmušas ne attiecīgās tiesu iestādes, ne iecelēj institūcija. Ja tas tā būtu, Komisijas analīze būtu citādāka. Konkrētos dokumentus saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 varētu nosūtīt, vajadzības gadījumā izlaižot minēto fizisko vai juridisko personu vārdus.
- 72 Komisija piebilst, ka iepriekš minētajā rīkojumā lietā *Gómez-Reino*/Komisija Pirmās instances tiesa ir atzinusi, ka *OLAF* nebija pienākuma Kopienų ierēdnim, uz kuru, iespējams, attiecas iekšējā izmeklēšana, pirms iecelēj institūcijas galīgā lēmuma, kas viņam ir nelabvēlīgs, dot piekļuvi dokumentiem, kuri ir šīs izmeklēšanas priekšmets vai kurus ir sagatavojis *OLAF*. Komisija uzskata, ka, ja šādu piekļuvi var atteikt ieinteresētajam ierēdnim, atteikums ir pieļaujams arī attiecībā uz lūgumu piekļūt izmeklēšanas dokumentiem, kas ir izteikts saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001.
- 73 Komisija uzskata, ka lēmumu pamatojumā nav neatbilstību un pretrunu un ka prasītāji jauc *OLAF* veiktās ārējās un iekšējās izmeklēšanas. Atšķirīgs formulējums apstrīdētajos lēmumos ir tāpēc, ka valsts tiesu iestādēs 2002. gada jūlijā un 2003. gada martā tika iesniegti to ārējo izmeklēšanu rezultāti, kas nav saistītas ar vēlākām *OLAF* veiktām iekšējām izmeklēšanām. Turklāt 2003. gada 18. augustā iekšējās *OLAF* izmeklēšanas vēl joprojām nebija pabeigtas. 2003. gada 1. oktobrī savukārt šīs izmeklēšanas tika pabeigtas, kas izskaidro Pirmā apstrīdētā lēmuma atšķirīgo formulējumu.

- 74 Attiecībā uz pietiekamu pamatojumu Komisija apgalvo, ka ir jāņem vērā gan 2003. gada 18. augusta lēmuma pamatojums, gan Pirmā apstrīdētā lēmuma pamatojums, kā arī cita informācija, kas bija prasītāju rīcībā. Tā atgādina, ka saskaņā ar Pirmās instances tiesas 1997. gada 5. marta spriedumu lietā T-105/95 *WWF UK/Komisija (Recueil, II-313. lpp.)* Komisijai ne vienmēr ir iespēja norādīt iemeslus, kas pamato dokumenta konfidencialitāti, neizpaužot tā saturu un tādējādi neapdraudot izņēmuma galveno mērķi.
- 75 Komisija uzskata, ka arī samērīguma princips nav pārkāpts. Tā uzskata, ka, lai nodrošinātu pārbaudi un izmeklēšanu aizsardzību, kā arī tiesvedību aizsardzību, pat daļēja sabiedrības piekļuve dažādiem pieprasītajiem dokumentiem nebija iespējama, neapdraudot paredzēto izņēmumu lietderīgo iedarbību.
- 76 Attiecībā uz dokumentiem lietā T-70/04 Komisija norāda, ka tā pareizi piemērojusi izņēmumu, kas ir balstīts uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu, ņemot vērā, ka, pat ja *SAI* revīzijas darbības bija pabeigtas, Komisijas veiktā izmeklēšana un tās rezultātu analīze joprojām vēl nebija pabeigta un tās ziņojumus *OLAF* joprojām varēja izmantot saistībā ar savām attiecīgajām izmeklēšanām.
- 77 Komisija atgādina, ka dokumenti, ko prasītājiem nosūtīja Komisijas ģenerālsēkretārs pielikumā 2003. gada 10. oktobra atbildei, tika nosūtīti kā vispārīga informācija par disciplināro procedūru, kas pret viņiem uzsākta un tūlīt pat apturēta, nevis kā atbilde uz piekļuves lūgumu saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 un ka piekļuve šiem dokumentiem, kas lūgta atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001, tiek atteikta.
- 78 Komisija uzsver, ka pēc divām Eiropas Parlamenta rezolūcijām Komisija, lai atbildētu uz Parlamenta lūgumu un arī lai atklātu iespējamās pārkāpumus vai iespējamo

bezdarbību un attiecīgi rīkotos, ar 2003. gada 11. jūnija lēmumu uzdeva SAI pārbaudīt, vai likumīgi un tiesiski ir *Eurostat* vai, pamatojoties uz *Eurostat* lūgumu, citas ģenerāldirekcijas noslēgtie līgumi un piešķirtās subsīdijas. SAI šajā sakarā sagatavotie ziņojumi līdz ar to bija īpaši dokumenti to priekšmeta un satura dēļ. Komisija apstrīd, ka šie dokumenti tika plaši izplatīti. Tie tieši pretēji — tika izplatīti ļoti ierobežotā skaitā. Sabiedrība nevarēja piekļūt šiem dokumentiem.

79 Komisija norāda, ka, ja piekristu prasītājiem, dokumenti kļūtu pieejami ikvienam.

80 Visbeidzot, Komisija uzskata, ka, ņemot vērā šīs lietas īpašo raksturu, nekādas sabiedrības prioritāras intereses nevarētu attaisnot, ka sabiedrībai tiek izpausts ar *OLAF* izmeklēšanām saistīto dokumentu saturs. Tā uzsver, ka Regulas Nr. 1049/2001 mērķis nav reglamentēt to personu piekļuvi dokumentiem, uz kurām, iespējams, attiecas *OLAF* izmeklēšana, lai ļautu tām nodrošināt sev aizstāvību.

Pirmās instances tiesas vērtējums

— Ievada piezīmes

81 Vispirms ir jānorāda, ka šīs lietas ir jāizskata, ņemot vērā Regulu Nr. 1049/2001. Ir skaidrs, ka apstrīdētie lēmumi tika pieņemti, pamatojoties uz minēto regulu.

- 82 Ir svarīgi atgādināt, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 1. punktu piekļuves pieprasītājam nav jāpamato savs lūgums un līdz ar to nav jāpierāda jebkāda veida intereses piekļūt pieprasītajiem dokumentiem (attiecībā uz Lēmuma 94/90 piemērošanu skat. Pirmās instances tiesas 1998. gada 6. februāra spriedumu lietā T-124/96 *Interporc/Komisija, Recueil*, II-231. lpp., 48. punkts, un spriedumu lietā *Interporc II*, 44. punkts). No tā izriet, ka prasītāju lūgums ir jāizskata tāpat kā visi citi lūgumi, ko ir iesniegusi jebkura cita persona.
- 83 Ir jāatgādina arī, ka piekļuve iestāžu dokumentiem ir princips un ka lēmums par atteikumu ir spēkā tikai tad, ja tas ir balstīts uz vienu no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem.
- 84 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šie izņēmumi ir interpretējami un piemērojami sašaurināti, lai netiktu radīti šķēršļi šajā regulā paredzētā vispārējā principa piemērošanai (skat. spriedumu lietā *van der Wal*, 27. punkts, un Pirmās instances tiesas 2002. gada 7. februāra spriedumu lietā T-211/00 *Kuijjer/Padome, Recueil*, II-485. lpp., 55. punkts, un minēto judikatūru).
- 85 Lietā T-391/03 Komisija uzskata, ka apstrīdēto dokumentu saturu nedrīkst izpaust divu iemeslu dēļ, proti, pirmkārt, tāpēc ka attiecīgie dokumenti ir saistīti ar izmeklēšanas, pārbaudes un revīzijas darbībām un, otrkārt, tāpēc ka tajā pašā laikā runa ir par dokumentiem, kas ir sagatavoti izmantošanai tiesvedībā tiesā. Tādējādi Komisija Pirmajā apstrīdētajā lēmumā atsaucas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā un trešajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem, lai prasītajiem atteiktu piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem.
- 86 Lietā T-70/04 prasītāji lūdz piekļuvi SAI galīgajam ziņojumam un SAI 2003. gada 7. jūlija pagaidu ziņojuma pielikumiem. Komisija šajā sakarā atsaucas tikai uz izņēmumu, kas ir balstīts uz pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbību mērķu aizsardzību, kā tas ir paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā.

87 Nemot vērā 84. punktā minēto judikatūru, ir jāpārbauda, kā Komisija ir piemērojusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā un trešajā ievilkumā paredzētos izņēmumus.

— Par izņēmumu, kas ir balstīts uz tiesvedību aizsardzību

88 Jēdzienu “tiesvedības” Pirmās instances tiesa, piemērojot Lēmumu 94/90, ir interpretējusi tādā veidā, ka sabiedrības interešu aizsardzība liedz izpaust to dokumentu saturu, kas ir sagatavoti tikai izmantošanai konkrētā tiesvedībā (spriedums lietā *Interporc II*, 40. punkts).

89 Tādējādi, tā kā jēdziens “tiesvedības” saistībā ar sabiedrības tiesībām piekļūt iestāžu dokumentiem jau ir interpretēts, ir jāuzskata, ka šī definīcija attiecas arī uz Regulu Nr. 1049/2001.

90 Tāpat arī Pirmās instances tiesa ir atzinusi, ka ar frāzi “dokumenti, kas sagatavoti tikai izmantošanai konkrētā tiesvedībā tiesā,” būtu jāsaprot iesniegtie procesuālie raksti vai akti, iekšējie dokumenti, kas attiecas uz notiekošu lietas izmeklēšanu, paziņojumi, kuri ir saistīti ar lietu starp konkrētu ģenerāldirekciju un juridisko dienestu vai advokātu biroju. Šī izņēmuma piemērošanas jomas ierobežošanas mērķis ir nodrošināt, pirmkārt, Komisijas iekšējā darba aizsardzību un, otrkārt, konfidencialitāti un principa par advokātu profesionālo noslēpumu ievērošanu (spriedums lietā *Interporc II*, 41. punkts).

91 Pirmās instances tiesa savukārt ir atzinusi, ka izņēmums, kas ir balstīts uz sabiedrības interešu aizsardzību (tiesvedības) un kas ir iekļauts Uzvedības kodeksā,

nedrīkst ļaut Komisijai izvairīties no pienākuma nodot dokumentus, kas ir sagatavoti saistībā ar pilnībā administratīva rakstura lietu. Šis princips ir jāievēro pat tad, ja šo dokumentu uzrādīšana tiesvedībā Kopienu tiesā varētu kaitēt Komisijai. Tam, ka prasība atcelt tiesību aktu ir iesniegta par lēmumu, kas ir pieņemts administratīvas procedūras beigās, nav nozīmes šajā sakarā (spriedums lietā *Interporc II*, 42. punkts).

92 Ņemot vērā minēto judikatūru, ir jāpārbauda, vai dokumenti, ko *OLAF* nosūtīja Luksemburgas un Francijas iestādēm, un dokumenti, kurus *OLAF* nosūtīja Komisijai, ir atzīstami par dokumentiem, kas tika sagatavoti tikai izmantošanai konkrētā tiesvedībā.

93 No Regulas Nr. 1073/1999 pirmā apsvēruma izriet, ka *OLAF* izmeklēšanu mērķis ir Kopienas finanšu interešu aizsardzība un cīņa pret krāpšanu un citām nelikumīgām darbībām, kas kaitē Kopienas finanšu interesēm. Saskaņā ar šīs regulas piekto apsvērumu *OLAF* ir atbildīgs ne tikai par finanšu interešu aizsardzību, bet arī par visām darbībām, kas attiecas uz Kopienas interešu aizsardzību pret nelikumīgu rīcību, kuras rezultātā var tikt ierosināta administratīva lieta vai krimināllieta. Līdz ar to, lai sasniegtu šos mērķus, *OLAF* veic iekšējas un ārējas izmeklēšanas, kuru rezultāti tiek izklāstīti izmeklēšanas ziņojumos atbilstoši Regulas Nr. 1073/1999 9. pantam, un nodod informāciju valsts iestādēm un iestādēm atbilstoši Regulas Nr. 1073/1999 10. pantam.

94 Atbilstoši Regulas Nr. 1073/1999 9. panta 2. punktam *OLAF* ziņojumi tādā pašā kārtībā un ar tādiem pašiem nosacījumiem kā administratīvie ziņojumi, ko ir sagatavojis valsts administratīvais kontrolieris, kļūst par pierādījumiem administratīvās lietās vai tiesvedībā tajā dalībvalstī, kurā to izmantošana izrādās vajadzīga.

- 95 Par to, kā valsts kompetentās iestādes vai iestādes izmanto *OLAF* nosūtītos ziņojumus un informāciju, tomēr ir atbildīgas tikai un vienīgi šīs iestādes (Tiesas priekšsēdētāja 2005. gada 19. aprīļa rīkojums lietā C-521/04 P(R) *Tillack*/Komisija, Krājums, I-3103. lpp., 32. punkts).
- 96 Līdz ar to ir iespējams, ka pēc tam, kad *OLAF* ir nodevis informāciju valsts iestādēm saskaņā ar Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 1. un 2. punktu vai iestādei saskaņā ar šīs pašas regulas 10. panta 3. punktu, netiek uzsākta tiesvedība valsts tiesā vai disciplināra vai administratīva procedūra Kopienu tiesā.
- 97 Šajos apstākļos uzskats, ka dažādi *OLAF* nodotie dokumenti tika sagatavoti tikai izmantošanai tiesvedībā, neatbilst interpretācijai, kas par šo izņēmumu ir sniegta judikatūrā, un ir pretrunā ar pienākumu izņēmumus interpretēt sašaurināti un piemērot tos ierobežotā skaitā gadījumu (skat. šī sprieduma 84. punktu).
- 98 Valsts procesuālo normu ievērošana pietiekamā mērā tiek garantēta, ja iestāde pārliecinās par to, ka dokumentu saturs izpaušana nerada valsts tiesību pārkāpumu. Tādējādi šaubu gadījumā *OLAF* būtu jāapspriežas ar valsts tiesu un piekļuve būtu jāatsaka tikai tad, ja valsts tiesa iebilstu pret minēto dokumentu saturs izpaušanu (spriedums lietā *van der Wal*, 28. punkts).
- 99 No lietas materiāliem skaidri izriet, ka šāda apspriešanās nav notikusi, ko Komisija turklāt atzina tiesas sēdē, atbildot uz vienu no Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem.

100 Pirmajā apstrīdētajā lēmumā šajā sakarā ir norādīts:

“Tā kā tiesas izmeklēšana notiek Francijā un Luksemburgā, piekļuvi lietas materiāliem reglamentē procesuālās tiesību normas, kas ir piemērojamas šajā abās valstīs. Jums ir iespēja vērsties Francijas un/vai Luksemburgas kompetentajās iestādēs, lai lūgtu piešķirt tiesības piekļūt tām nodotajiem lietas materiāliem. Šo iestāžu ziņā ir lemt par lūgumu, un *OLAF* neiebildīs pret to lēmumu.”

101 Šāda pieeja ir pretrunā ar to, ko Tiesa ir atzinusi spriedumā lietā *van der Wal* (29. punkts). Tiesa uzskata, ka procedūra, kurā šaubu gadījumā iestāde apspriežas ar valsts tiesu, ļauj izvairīties no tā, ka prasītājam sākumā ir jāvēršas kompetentajā valsts tiesā un pēc tam Komisijā, ja šī tiesa atzīst, ka valsts tiesības neliedz izpaust pieprasīto dokumentu saturu, taču uzskata, ka Kapienu tiesību normu piemērošanas rezultātā varētu tikt panākts citādāks rezultāts. Tādējādi tā atbilst arī labas pārvaldības prasībām.

102 Līdz ar to ir jāatzīst, ka Pirmajā apstrīdētajā lēmumā ir pieļauta kļūda tiktāl, ciktāl tajā ir konstatēts, ka uz lietā T-391/03 pieprasītajiem dokumentiem attiecas izņēmums, kas ir balstīts uz tiesvedību aizsardzību Regulas Nr. 1049/2001 nozīmē.

103 Tomēr, tā kā *OLAF* ir atsaucies arī uz citu izņēmumu, lai atteiktu piekļuvi šiem dokumentiem, ir jāpārbauda, vai piekļuvi varēja atteikt, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu.

— Par izņēmumu, kas ir balstīts uz pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbību mērķu aizsardzību

- 104 Vispirms ir jāsecina, ka lietas dalībnieki nav apstrīdējuši, ka visi dokumenti, kuriem tika lūgts ļaut piekļūt, faktiski attiecas uz šādām darbībām.
- 105 Nepietiek ar to vien, ka dokuments attiecas uz pārbaudes vai izmeklēšanas darbību, lai pamatotu norādītā izņēmuma piemērošanu. Saskaņā ar judikatūru jebkurš izņēmums no tiesībām piekļūt Komisijas dokumentiem ir interpretējams un piemērojams šauri (Pirmās instances tiesas 2000. gada 13. septembra spriedums lietā T-20/99 *Denkavit Nederland/Komisija, Recueil*, II-3011. lpp., 45. punkts).
- 106 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka attiecībā uz prasībā lietā T-391/03 paredzētajiem dokumentiem *OLAF* izmeklēšanas darbības jau bija pabeigtas brīdī, kad tika pieņemts Pirmais apstrīdētais lēmums, proti, 2003. gada 1. oktobrī. Galīgais izmeklēšanas ziņojums lietā *Eurogramme* tika sagatavots 2002. gada jūlijā. Turklāt 2003. gada 25. septembrī *OLAF* sagatavoja galīgos izmeklēšanas ziņojumus Regulas Nr. 1073/1999 nozīmē saistībā ar lietām *Eurocast* un *Datashop — Planistat*. Prasītāji kā personas, kuru darbība tika apšaubīta šajos ziņojumos, to kopijas saņēma ar 2003. gada 10. oktobra vēstuli.
- 107 Turklāt attiecībā uz prasību lietā T-70/04 *SAI* izmeklēšana tika pabeigta ar 2003. gada 22. oktobra galīgo ziņojumu.
- 108 Tādējādi šajā gadījumā ir jāpārbauda, vai dokumentiem, kas attiecas uz pārbaudes, izmeklēšanas vai revīzijas darbībām, bija piemērojams Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums, kaut arī konkrētās

pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas bija pabeigtas, jo bija sagatavoti galīgie ziņojumi, bet ar ziņojumiem saistītās turpmākās veicamās darbības vēl nebija pabeigtas.

- 109 Pirmās instances tiesa uzskata, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešais ievilkums ir interpretējams tā, ka šī norma, kuras mērķis ir aizsargāt “pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbību mērķus”, ir piemērojama tikai tad, ja attiecīgo dokumentu satura izpaušana varētu apdraudēt pārbaudes, izmeklēšanas vai revīzijas darbību pabeigšanu.
- 110 No judikatūras, protams, izriet, ka uz dažādiem izmeklēšanas un pārbaudes aktiem joprojām var attiekties izņēmums, kas ir balstīts uz pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbību aizsardzību, ja izmeklēšanas vai pārbaudes darbības turpinās, pat ja konkrēta izmeklēšana vai pārbaude, kuras rezultātā ir sagatavots ziņojums, kuram ir lūgta piekļuve, ir pabeigta (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Denkavit Nederland/Komisija*, 48. punkts).
- 111 Tomēr, ja atzītu, ka uz dažādiem dokumentiem, kas ir saistīti ar pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbībām, attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums, jo turpmākās šo procedūru rezultātā veicamās darbības nav pabeigtas, piekļuve minētajiem dokumentiem tiktu pakļauta nejaušam, sagaidāmam un, iespējams, attālam notikumam, kas ir atkarīgs no dažādu iestāžu tūlītējas rīcības un rūpības.
- 112 Šāds risinājums būtu pretrunā ar mērķi garantēt sabiedrībai piekļuvi dokumentiem, kas attiecas uz iespējamiem pārkāpumiem, kas ir izdarīti saistībā ar finanšu interešu pārvaldību, lai nodrošinātu pilsoņiem iespēju efektīvāk kontrolēt publiskās varas īstenošanas likumību (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2000. gada 12. oktobra spriedumu lietā *T-123/99 JT's Corporation/Komisija, Recueil*, II-3269. lpp., 50. punkts).

- 113 Ir jāpārbauda, vai apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī vēl joprojām nebija pabeigtas pārbaudes un izmeklēšanas darbības, kuras varētu apdraudēt pieprasīto dokumentu satura izpaušana, un vai šīs darbības tika veiktas atbilstošā termiņā.
- 114 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru individuāla apstrīdēta tiesību akta likumīgums ir jānovērtē atkarībā no faktiskajiem un juridiskajiem apstākļiem, kādi pastāv tiesību akta pieņemšanas dienā (Tiesas 1979. gada 7. februāra spriedums apvienotajās lietās 15/76 un 16/76 Francija/Komisija, *Recueil*, 321. lpp., 7. punkts, un 2001. gada 17. maija spriedums lietā C-449/98 P *IECC*/Komisija, *Recueil*, I-3875. lpp., 87. punkts).
- 115 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pārbaudei, kas ir jāveic, lai izskatītu lūgumu piekļūt dokumentiem, ir jābūt konkrētai. Pirmkārt, tas vien, ka dokuments attiecas uz interesēm, kas ir aizsargātas ar izņēmumu, nepietiek, lai pamatotu šī izņēmuma piemērošanu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Denkavit Nederland*/Komisija, 45. punkts). Otrkārt, aizsargāto interešu apdraudējuma riskam ir jābūt pietiekami paredzamam, nevis tikai iespējamam. Līdz ar to pārbaude, kas ir jāveic iestādei, lai piemērotu izņēmumu, ir jāveic konkrētā veidā, un tam ir jāizriet no lēmuma pamatojuma (Pirmās instances tiesas 2000. gada 6. aprīļa spriedums lietā T-188/98 *Kuijer*/Padome, *Recueil*, II-1959. lpp., 38. punkts, un 2005. gada 13. aprīļa spriedums lietā T-2/03 *Verein für Konsumenteninformation*/Komisija, Krājums, II-1121. lpp.; turpmāk tekstā — “spriedums lietā VKI”, 69. un 72. punkts).
- 116 Šī konkrētā pārbaude turklāt ir jāveic par katru lūgumā paredzēto dokumentu. No Regulas Nr. 1049/2001 izriet, ka visi tās 4. panta 1.–3. punktā minētie izņēmumi ir atzīti par tādiem, kam ir jāattiecas uz “dokumentu” (spriedums lietā VKI, 70. punkts).

- 117 Ir nepieciešama arī konkrēta un individuāla katra dokumenta pārbaude, jo pat gadījumā, ja ir skaidrs, ka piekļuves lūgums ir saistīts ar dokumentiem, uz kuriem attiecas izņēmums, tikai veicot šādu pārbaudi, iestādes var novērtēt iespēju pieprasītājam piešķirt daļēju piekļuvi atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktam. Piemērojot Uzvedības kodeksu, Pirmās instances tiesa kā nepietiekamu jau ir noraidījusi dokumentu novērtējumu, kas īstenots, drīzāk ņemot vērā kategorijas, nevis veicot salīdzinājumu ar konkrētiem šajos dokumentos iekļautiem informācijas elementiem, un pārbaudei, kas ir nepieciešama iestādei, būtu jāļauj tai konkrēti novērtēt, vai norādītais izņēmums faktiski attiecas uz visu minētajos dokumentos iekļauto informāciju (iepriekš minētais spriedums lietā *JT's Corporation/Komisija*, 46. punkts, un spriedums lietā *VKI*, 73. punkts).
- 118 Līdz ar to iestādei ir jāpārbauda, pirmkārt, vai pieprasītais dokuments ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzēto izņēmumu piemērošanas jomā, otrkārt, apstiprinošas atbildes gadījumā, vai ar konkrēto izņēmumu saistītā aizsardzība faktiski ir nepieciešama un, treškārt, vai tas attiecas uz visu dokumentu kopumā.
- 119 Līdz ar to Pirmās instances tiesai ir jāpārbauda, vai apstrīdētie lēmumi ir pieņemti atbilstoši normām, kas tiks izklāstītas.
- 120 Attiecībā uz dokumentiem, kas tika nodoti Francijas un Luksemburgas iestādēm, ir jāatgādina, ka *OLAF* veiktā izmeklēšana bija pabeigta un netiek apstrīdēts, ka Pirmā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī ne Luksemburgas, ne Francijas iestādes nebija izlēmušas, kā rīkoties ar informāciju, ko *OLAF* tām bija nodevis saskaņā ar Regulas Nr. 1073/1999 10. pantu.

- 121 Valsts iestādēm nodotās informācijas mērķis bija sniegt tām pierādījumus, kas, kā uzskatīja *OLAF*, liecināja par dažādiem pārkāpumiem un ko saskaņā ar Regulas Nr. 1073/1999 9. panta 2. punktu varēja atzīt par šajās iestādēs pieļaujamiem pierādījumiem.
- 122 Atļauja piekļūt šiem dokumentiem vai pat tikai daļai no tiem varētu apdraudēt šo valsts iestāžu iespēju tos efektīvi izmantot, ņemot vērā, ka norādītajos pārkāpumos iesaistītās personas būtu varējušas rīkoties tā, lai traucētu pienācīgu dažādu to procedūru vai izmeklēšanu norisi, ko šīs iestādes varēja nolemt uzsākt. Nodotajos dokumentos bija iekļauti uzņēmuma revīzijas ziņojumi, *Eurostat* ierēdņu uzklausišanas protokoli, izdevumu pārbaūžu ziņojumi, kā arī pārbaudes ziņojumi, kuru satura izpaušanas rezultātā attiecīgās personas varētu iegūt informāciju par darbībām, ko valsts iestādes gatavojās veikt.
- 123 Turklāt Pirmā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, proti, 2003. gada 1. oktobrī, vēl nebija beidzies pienācīgs termiņš, lai izlemtu, kā rīkoties ar informāciju, kas saņemta no *OLAF*, jo Luksemburgas iestādēm tā tika nodota tikai 2002. gada 4. jūlijā un Francijas iestādēm — 2003. gada 19. martā.
- 124 No tā izriet, ka Komisija nav pieļāvusi ne kļūdu tiesību piemērošanā, ne kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka Pirmā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī piekļuve Francijas un Luksemburgas iestādēm nodotajiem dokumentiem bija jāatsaka, jo šo dokumentu satura izpaušana būtu apdraudējusi pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbību mērķu aizsardzību.
- 125 Šie paši secinājumi attiecas uz *SAI* galīgo ziņojumu. Otrā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, proti, 2003. gada 19. decembrī, ar *Eurostat* saistītā izmeklēšana

vēl joprojām nebija pabeigta un Komisija vēl nebija izlēmusi, kā rīkoties saistībā ar *SAI* galīgo ziņojumu. Tādējādi minētā ziņojuma saturs izpaušana vai pat šī ziņojuma anonīmās versijas saturs izpaušana būtu devusi attiecīgajām personām iespēju mēģināt ietekmēt turpmāko izmeklēšanu, pārbaudi vai revīziju rezultātus.

- 126 Attiecībā uz paziņojumu, ko *OLAF* sniedza Komisijai un kas ir minēts 2003. gada 19. maija paziņojumā presei, Pirmās instances tiesa varēja secināt, ka arī tajā ir iekļauta tik precīza informācija par dažādu ar *Eurostat* saistītu izmeklēšanu norisi, ka atteikums izpaust tā saturu tāpēc, ka tā rezultātā jau iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ tiktu apdraudēta pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbību mērķu aizsardzība, bija pamatots Pirmā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī.
- 127 Attiecībā uz citiem paziņojumiem, ko *OLAF* sniedza Komisijai, Pirmajā apstrīdētajā lēmumā ir noteikts, ka “visos šajos paziņojumos ir iekļauti izmeklēšanas rezultāti, kuru izpaušana apdraudētu Francijā un Luksemburgā uzsāktās tiesvedības tiesā”.
- 128 No šiem neskaidrajiem un vispārīgajiem apsvērumiem izriet, ka *OLAF* ir *in abstracto* lēmis par draudiem, ko attiecīgo dokumentu saturs izpaušana varētu radīt pasākumiem, kurus Komisija uzskatīja par nepieciešamiem, lai aizsargātu savas intereses vai lai nodrošinātu pienācīgu tiesvedību norisi Francijā un Luksemburgā, atbilstoši tiesību aktu prasībām nepierādot, ka šo dokumentu saturs izpaušana konkrētā veidā apdraudētu pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas darbību mērķu aizsardzību un ka norādītais izņēmums faktiski attiecās uz visu minētajos dokumentos iekļauto informāciju.
- 129 Tā rezultātā ir jānorāda, ka šajā gadījumā nav pierādīts, ka izmeklēšanas vai pārbaudes darbības tiktu konkrētā veidā apdraudētas, ja tiktu izpausts Komisijai sniegto *OLAF* paziņojumu saturs, izņemot 2003. gada 19. maija paziņojumā presei paredzēto *OLAF* paziņojumu.

- 130 Turklāt *OLAF* Pirmajā apstrīdētajā lēmumā nav norādījis, vai tā norādītie draudi faktiski attiecās uz visu minētajos dokumentos iekļauto informāciju. No Pirmā apstrīdētā lēmuma izriet, ka *OLAF* savus argumentus ir balstījis drīzāk uz pieprasīto dokumentu raksturu, nevis uz informāciju, kas faktiski bija iekļauta attiecīgajos dokumentos. Runa ir par kļūdu tiesību piemērošanā, kuras rezultātā apstrīdētais lēmums ir jāatceļ (Tiesas 2001. gada 6. decembra spriedums lietā C-353/99 P Padome/*Hautala*, *Recueil*, I-9565. lpp., 31. punkts).
- 131 Līdz ar to juridiski pietiekami nav pierādīts, ka izņēmums, kas ir balstīts uz pārbaudes un izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību, ja pieņem, ka tas ir piemērojams šajā gadījumā, bija piemērojams visiem *OLAF* paziņojumiem, ko tas sniedza Komisijai, izņemot to, kas ir paredzēts 2003. gada 19. maija paziņojumā presei.
- 132 Pirmās instances tiesa varēja secināt, ka vismaz uz daļu no šiem dokumentiem, šķiet, neattiecas izņēmums, kas ir balstīts uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu.
- 133 Pirmās instances tiesai nav jāaizstāj Komisija un nav jānorāda dokumenti, kuriem bija jāpiešķir pilnīga vai daļēja piekļuve, tā kā iestādei šī sprieduma izpildes gaitā ir jāņem vērā tajā šajā sakarā izklāstītie iemesli.
- 134 Šie paši secinājumi attiecas uz *SAI* 2003. gada 7. jūlija ziņojuma pielikumiem, piekļuvi kuriem Komisija atteica tikai tāpēc, ka izmeklēšana un tās rezultātā izdarāmais vērtējums vēl joprojām nebija pabeigti un šos ziņojumus *OLAF* vēl joprojām varēja izmantot, veicot attiecīgas izmeklēšanas.

— Par sabiedrības prioritāro interešu pastāvēšanu

- 135 Vēl arī ir jāpārbauda, vai pastāv sabiedrības prioritāras intereses, ar kurām bija jāpamato Francijas un Luksemburgas iestādēm nodoto dokumentu, paziņojuma, ko *OLAF* sniedza Komisijai un kas ir paredzēts 2003. gada 19. maija paziņojumā presei, kā arī *SAI* galīgā ziņojuma satura izpaušana.
- 136 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 1. punktu tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem ir “ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī”. No tā izriet, ka šīs regulas mērķis ir nodrošināt ikvienas personas piekļuvi dokumentiem, nevis tikai pieprasītājam nodrošināt piekļuvi dokumentiem, kas attiecas uz viņu.
- 137 Tādēļ īpašas intereses, uz kurām var atsaukties persona, kas lūdz dot piekļuvi dokumentam, kurš uz to attiecas personīgi, nebūtu jāņem vērā.
- 138 Vispārējas intereses, uz kurām atsaucas prasītāji, ir rodamas tiesībās uz aizstāvību. Protams, ir jāatzīst, ka tiesību uz aizstāvību esamība pati par sevi ir vispārējas intereses. Tomēr tas, ka šīs tiesības šajā gadījumā izpaužas kā prasītāju subjektīvas intereses uz aizstāvību, nozīmē, ka intereses, uz kurām atsaucas prasītāji, nav vispārējas intereses, bet gan personīgas intereses.
- 139 Līdz ar to Komisija nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka tiesības uz aizstāvību, uz kurām prasītāji atsaucas kā uz prioritārām interesēm, nav sabiedrības prioritārās intereses, kas pamato pieprasīto dokumentu satura izpaušanu.

- 140 No visa iepriekš izklāstītā izriet, ka Pirmais apstrīdētais lēmums ir jāatceļ tiktāl, ciktāl ar to piekļuve ir atteikta visiem dokumentiem, ko *OLAF* sniedzis Komisijai, izņemot to, kas ir minēts 2003. gada 19. maija paziņojumā presei, kā arī ir jāatceļ Otrais apstrīdētais lēmums tiktāl, ciktāl ar to tika atteikta piekļuve *SAI* 2003. gada 7. jūlija ziņojuma pielikumiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 141 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 3. punktam, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Pirmās instances tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Šajā gadījumā pastāvošajos apstākļos ir jānolemj, ka Komisija atlīdzina vienu trešo daļu no prasītāju tiesāšanās izdevumiem. Atlikušos tiesāšanās izdevumus lietas dalībnieki sedz paši.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (trešā palāta)

nospriež:

- 1) lūgumi atcelt 2003. gada 18. augusta lēmumu, kā arī klusējot izteikto lēmumu, ar ko noraida prasītāju 2003. gada 21. un 29. oktobra lūgumus, tiek noraidīti kā nepieņemami;

- 2) Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) 2003. gada 1. oktobra lēmums tiek atcelts tiktāl, ciktāl ar to ir atteikta piekļuve dokumentiem, ko *OLAF* sniedzis Komisijai, izņemot to, kas ir minēts 2003. gada 19. maija paziņojumā presei, kā arī tiek atcelts Komisijas 2003. gada 19. decembra lēmums tiktāl, ciktāl ar to ir atteikta piekļuve Iekšējā revīzijas dienesta 2003. gada 7. jūlija ziņojuma pielikumiem;

- 3) pārējā daļā prasības tiek noraidītas kā nepamatotas;

- 4) Komisija atlīdzina vienu trešo daļu no prasītāju tiesāšanās izdevumiem. Pārējos tiesāšanās izdevumus lietas dalībnieki sedz paši.

Jaeger

Tiili

Czúcz

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2006. gada 6. jūlijā.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

E. Coulon

M. Jaeger